

[Gert Petersen]

ne til? Hvad er det for nogle trusler, som man skal anvende denne udrykningsstyrke imod, hvad er det, man forestiller sig? Jeg har læst udtalelser af NATO's generalsekretær, Wörner, det er meget tåget: terrorisme, national uro, social uro. Jamen hvor? I NATO-området? Det skal da vel ikke sættes ind, hvis det går galt i den østlige del af Tyskland f.eks. Og hvad så uden for NATO-området? Der er mange områder i Europa, hvor der kan være nationale og sociale spændinger, der kan få alvorlige følger, det er rigtigt: Jugoslavien, Rumænien osv., men det er vel ikke meningen, at en sådan udrykningsstyrke skal sættes ind dér. Altså hvad skal den tjene til? Det spørgsmål tror jeg vil blive stillet med voksende styrke i den kommende tid.

Så meget om NATO-styrken. Men jeg har lige en enkelt tilføjelse i anledning af noget, statsministeren sagde. Nej, jeg vil ikke beskylde forsvarsministeren for at nære en usvigelig tro på våbnens velsignelse, det kunne ikke falde mig ind. Jeg ville tværtimod føle mig tryk, meget tryggere, hvis det var den nuværende forsvarsminister, som var blevet overladt posten som den overordnede for sikkerhedspolitikken. Jeg ville føle mig meget tryggere ved det, men det er jo udenrigsministeren. Til gengæld ville jeg være rædselsslagen og overveje at emigrere, hvis den nuværende udenrigsminister fik overladt en direkte overhøjhed over våbnene herhjemme. Jeg håber, jeg har rettet denne fejltagelse, undskyld, forsvarsminister!

Så sagde statsministeren, at når man skulle udarbejde åbningstalen, ville man tage udgangspunkt i den dagsorden, der altså bliver vedtaget her. Det kan jeg da godt forstå statsministeren siger, for de anvisninger, der står i denne dagsorden, det er jo anvisninger, som enhver regering til enhver tid vil tage udgangspunkt i, også selv om der ikke var blevet vedtaget en sådan dagsorden. Der er nogle banaliteter her og en angivelse af de opgaver, der skal løses, sådan som alle synes de skal løses, uden at det er angivet hvordan, og det er jo netop dette hvordan, der er det interessante. Så altså selv uden den dagsorden tror jeg at åbningstalen ville blive disponeret nogenlunde i overensstemmelse dermed. Så kommer den spændende diskussion til den tid om, hvad det er for nogle konkrete anvisninger, som regeringen møder op med. Hvordan vil regeringen styrke investerin-

gerne, de offentlige og de private, hvordan vil man fremme forskning og uddannelse, hvordan vil man udbygge den aktive miljøpolitik? Det vender vi så tilbage til under åbningsdebatten, og så skal det såmænd nok vise sig igen, at regeringen vil ét støttet af nogle partier, og oppositionen har i en række henseender andre – og jeg vil sige bedre – tanker om, hvordan problemerne skal løses.

Og så vil jeg da lige minde om til sidst – det er også bebudet af hr. Svend Auken og undertegnede – at Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, så snart Folketinget mødes igen, vil rejse en forespørgsel om beskæftigelsen, og hvad regeringen har tænkt sig at gøre for at nedbringe arbejdsløsheden. Det melder vi hermed i god tid; det betyder jo så, at regeringen kan bruge sommerferien til at tænke over, hvilke planer den kan finde frem til. Så mødes vi igen til oktober om dette spørgsmål – vi mødes jo givetvis inden om andre spørgsmål – men så håber jeg, selv om jeg må indrømme, at jeg ikke er optimist, at regeringen har nogle gode svar på spørgsmålet om, hvad vi gør med beskæftigelsen. Jeg kan love, at vi andre i hvert fald skal have det.

Fischer (KF):

Jeg skal ikke genoptage den indenrigspolitiske debat, jeg synes, statsministeren har svaret overbevisende på de ting, der har været fremme om samarbejdsmulighederne og regeringens handlekraft. Den dagsorden, som fru Mimi Jakobsen har fremsat, peger også på, at der fortsat skal samarbejdes, som tilfældet også har været i perioden efter valget.

Men da denne debat jo også drejer sig om udenrigspolitiske forhold, er der et enkelt område, jeg afslutningsvis vil tage op, og det er forholdet til de baltiske lande. Jeg synes, Folketinget – det er Folketingets formand og præsident – på en fremragende måde har vist vore positive holdninger over for de baltiske lande. Vi forstår vore baltiske naboers ønske om helt og fuldt at genskabe den uafhængighed, der gik tabt i sommeren 1940. Der er taget mange gode initiativer fra dansk side, og meget er allerede nået, men vi har unægtelig også haft grund til bekymring over den til tider voldelige sovjetiske fremfærd, der førte til tragedien i Vilnius i januar. Danmark protesterede hurtigt og effektivt, udenrigsministeren har gjort det i internationale for-